

Monique Proulx

LUMINEAZĂ NOAPTEA

roman

Boréal

Fiecare zi e un miracol

Fiecare zi e un miracol: apa caldă care curge în voie, corpul care nu simte nicio durere. Curent electric chiar și noaptea. Să mănânci de fiecare dată când ți-e foame. Un pat suficient de mare încât să-ți cuprindă întreg trupul.

Trebuie doar să nu te obișnuiești prea mult, ca să nu devii vulnerabil.

Vă scriu ghemuit pe jos, sprijinit de patul destul de mare, cu mâinile și caietul așezate în fața mea ca niște obiecte străine. Am și o masă care mă primește deja să mănânc și care nu s-ar feri, îmi imaginez, să-mi primească și mâzgăliturile, dar nu vreau eu, nu încă. Cei care scriu așezați la masă au măreția de a ști să scrie cu adevărat, plonjând în povești tari ca piatra, în timp ce eu nu pot vorbi decât despre mine. Trebuie să învăț totul. Cum să țin creionul astfel încât să se înțeleagă cu degetele. Ce cuvinte, mai ales, ce cuvinte să aleg. Și cum să transform micile mele evenimente în aventuri mărețe care să fie demne de voi.

Deci, în acele timpuri de la începutul adevăratei mele vieți, camera pe care mi-o acordase Virginie Sister în Casă era foarte generoasă și, în același timp, foarte puțin spațioasă. Picioarele mele depășeau lungimea saltelei și îmi ajungeau până în coridor, astfel încât dimineața devreme, orice trecător se nimerea pe acolo, și erau mai ales trecătoarele care ne purtau de grijă, deprinseseră obiceiul nostim de a mă saluta prinzându-mă de degetele de la picioare. Acest gest se voia a fi amabil pe de o parte, dar nu și pe altă parte. Nu părăsisem cortul glacial al lui Charlie Putulik ca să ajung să-mi fie gădilate degetele de la picioare – nici măcar de niște mâini prietenoase într-un coridor bine încălzit. Omul e atât de prost facut încât, după ce scapă de sărăcia lucie, nu se mai mulțumește cu terciul care îi umple burta, ci vrea să guste *filet mignon*. Așa am ajuns să-mi doresc destul de repede o cameră închisă de dimensiuni respectabile cu un pat de aceeași calitate, și le-am obținut pe amândouă datorită celui de-al doilea loc de muncă.

Știu că am fost ales pentru acest al doilea loc de muncă datorită tinereții picioarelor mele. De când am fost angajat, de mai multe ori pe zi, trebuie să parcurg orașul călare pe bicicletă, cu coșul plin de mâncăruri pe care le duc unor clienți care locuiesc mai ales în zonele înalte. Nimeni nu știe că acest oraș este ca un munte: prima încercare. Pe acest munte, opt sute de nume de străzi diferite scrise cu cuvinte necunoscute coexistă fără a se încăiera: a doua și decisivă încercare.

Șefele acestei afaceri, niște femei fermecătoare, deși exigente, și despre care vă voi vorbi în curând, au înțeles rapid că eram un analfabet în limba lor și, pentru că țineau la tinerețea picioarelor mele, m-au echipat cu un dispozitiv fantastic pe care îl numesc de atunci *Vocea lui Hashem*, dar asta rămâne între noi. Este ușor și performant, se agață de curea, cunoaște personal toate străzile, iar lucrul cel mai remarcabil este blândețea cu care mă îndrumă cu voce tare – *Întoarce la dreapta, la stânga, o sută de metri, două sute de metri, trei kilometri, ai ajuns la destinație sau nu, ai greșit, reconfigurare traseu* dacă mi se întâmplă să mă rătăcesc, totul fără nicio urmă de condescendență.

Accept prietenia în orice formă o găsesc: uneori, mașinile și animalele pot fi mai prietenoase decât oamenii.

În ceea ce le privește pe Iolanda și pe Jasmine, ele sunt prea ocupate pentru a-mi oferi prietenie, se înțelege, cu toată munca pe care mi-o dau. La început, credeam că sunt mamă și fiică, dată fiind diferența de vârstă, dar se pare că nu. Ele sunt iubite, după cum am auzit – *Iubita mea, mai presară puțin chimen. Nu, iubita mea, îi trebuie mai mult cardamom* – dar cea mai în vârstă, Iolanda, care este în mod evident Șefa supremă a afacerii, îi strecoară adesea răutăcioșeni¹ celei mai tinere, pe care le pot recunoaște după tonul vocii și, mai ales, după expresia crispată a iubitei tinere care le primește. Trebuie spus că ele trudesec enorm, îndeajuns încât să-și masacreze starea de spirit, începând de la șase dimineața și până la opt seara lângă cuptoare, pregătind quiche-uri, tortillas, bucate gratinate, gustări crocante, salate, prăjituri, verine și deserturi din jeleu din care voi livra trei sferturi la două-trei magazine eco care le vând la rândul lor, și ultimul sfert clienților rafinați și cu siguranță plini de bani, căci aceste mâncăruri sunt foarte scumpe. Spun *foarte* scumpe, dar trebuie să recunosc că nu am nicio experiență în aceste chestiuni în care hrana deja preparată, mărunțită, aș spune chiar predigerată, ți-e teleportată direct în stomac. Știu cu certitudine doar că aceste mici delicatose parfumate la treizeci și cinci de dolari porția nu sunt pentru mine, decât dacă îmi permit să înghit în două mușcăături salariul celor patru ture cu bicicleta pe care le fac zilnic.

Și astfel, pe bicicletă, datorită unei scurtături pe care Vocea lui Hashem m-a îndemnat să o iau, nu departe de punctul meu de plecare, dar pe o străduță atât de scurtă încât nu o observasem niciodată înainte, mi-am găsit adăpostul, pe care îl am și astăzi.

Era cu mult după zilele de iarnă, pe vremea celor dintâi frunze și muguri de speranță. Erau mulți copaci în acest ciot de stradă, iar mie îmi plac copacii chiar și înainte să fie îmbrăcați în verdele verii, la fel cum îmi plac toate lucrurile care ies din pământ și îi păstrează mirosul. Ceea

¹ *mauvaisetés* în original – Markus inventează cuvinte pentru că nu știe suficient de bine limba franceză (n.t.).

ce era DE ÎNCHIRIAT se întindea chiar la nivelul solului, lângă un teren cu bălării, sub două etaje de cărămidă și apartamente. Un demisol îndeajuns de minuscul încât să nu fie prea scump, cu luxul extrem de a avea o fereastră mare ce se deschide către teren și către plantele care aveau să vină, indiferent de specie.

Am semnat numaidecât.